

प्रतिदिन दैनिक अब ई-पेपरमा पनि : www.pratidindaily.com

सम्पादकीय

सत्ता जोगाउन सामाजिक सञ्जाल बन्द !

नेपालमा दर्ता नभएका सामाजिक सञ्जाल प्लेटफर्महरू सरकारले निष्क्रिय पार्ने निर्णय गरेपछि इन्टरनेट सेवा प्रदायकहरूले यसलाई कार्यान्वयनमा ल्याएका छन्। बिहीबार सरकारको निर्देशनपछि शनिबारसम्म फेसबुक, युट्युब, इन्स्टाग्राम, म्यासेन्जरजस्ता ठूला प्लेटफर्म निष्क्रिय भएका छन्। यसबाट नागरिकहरूमा कोलाहलको अवस्था सिर्जना भएको छ। तर , सरकार सामाजिक संजाल बन्द गरेर तमासा हेरिरहेको छ। सत्ता नै धरापमा परेपछि सरकारले यो कदम चालेको विश्लेषण पनि गरिएको छ। दर्ता गर्नेका लागि नागरिकलाई यति धेरै दुख दिनुपर्ने आवश्यकता थिएन। यसरी जोगाउनुपर्ने सत्ताको उपादेयता के बाँकी रह्यो ? जनताको काम गर्न सत्ता त चाहिन्छ। राजनीतिक पार्टीले सत्ता लिएर जनताको काम गर्छौं भन्ने हो। तर जुनसुकै मूल्य र सर्तमा पनि सत्ता जोगाउनुपर्छ भन्ने हो भने सत्तामा पुगेर जे काम गर्न खोजेको हो, त्यो पूरा हुँदैन। सत्ता जेका लागि प्रयोग हुने हो नि, त्यसका लागि पनि औजार भुत्ने हुने भयो। सत्ता आमजनताका लागि प्रयोग गर्ने हो। तर प्रयोग गर्ने नसक्ने हो भने सत्तालाई जोगाइराख्न वा सत्तामा बसिराख्नुको औचित्य के हुन्छ ? अन्ततः सरकार किन चाहिन्छ ? लोकतन्त्र किन चाहिन्छ ? भन्ने प्रश्न उठ्छ।

राजनीतिक दलहरू चुकिरहेका छन्। एक पटक गम्भीर रूपमा आफ्नो विवेकलाई मन्थन गर्नुस्। यो बाटोले दलहरूलाई कहाँ पुर्‍याउँछ ? यो विषय चित्त बुझ्दैन। त्यसैले सत्तामा बस्दा आफूले गर्ने कामले सत्ता बाहिर हुँदा पनि थक्थक्क गर्नुपर्ने नहोस्। साथै त्यसैलाई अस्त्र बनाएर कसैले आफूलाई दण्डित गर्न नपाओस् भन्ने हुनुपर्छ। त्यसप्रति भने हामी गम्भीर भएनौं।सरकारको यस्तो कदमले लोकतान्त्रिक समाजमा अभिव्यक्ति स्वतन्त्रतालाई निस्तेज गर्न खोजिएको हो। ‘सञ्जाल बन्द, आवाज बन्द’, गर्न पाइदैन। सरकारले सञ्चार मन्त्रालयमा सूचीकृत नभएका सामाजिक सञ्जालमा प्रतिबन्ध लगाउने निर्णय बिहीबार गरेको थियो। यो निर्णयप्रति आम सर्वसाधारण, सञ्चार सम्बद्ध संघसंस्थालगायतले विरोध जनाएका छन्। विरोधको स्वरहरू बढ्न थालिसकेको छ। सरकारले बेल्ैमा होस् गरोस्। तत्र सरकारको यो कदम उसकै लागि प्रत्युपादक नबनोस्।

• तगेन्द्र सापकोटा

सार्वजनिक प्रशासन राज्यको शासनव्यवस्था सञ्चालन तथा सरकारको नीति, नियम लागु गर्ने महत्वपूर्ण माध्यम हो। शान्ति सुव्यवस्था कायम गर्नु, कानुनको प्रभावकारी कार्यान्वयन गर्नु, जनतामा आवश्यक वस्तु र सेवा प्रवाहको सुनिश्चित गर्नु, सामाजिक न्याय र सुरक्षाको प्रत्याभूति गर्नु जस्ता लोककल्याणकारी क्रियाकलाप सरकारको मूल दायित्व हो। नागरिक र सरकारबिचको सम्बन्ध जोड्ने प्रमुख माध्यम भनेकै सार्वजनिक सेवा हो। सार्वजनिक सेवाको सर्वसुलभता कायम गर्नु राज्यको प्रमुख दायित्व हो। राज्यको यसै विशिष्ट दायित्वका आधारमा राज्य र नागरिकको सम्बन्ध स्थापित हुँदै आएको छ। यसर्थ सार्वजनिक सेवा प्रवाह राज्य र नागरिकबिच भेट हुने सङ्गमस्थल पनि हो। तसर्थ राज्यको प्रमुख दायित्व सरकारले प्रदान गर्ने सेवा प्रवाहको प्रभावकारिताका माध्यमबाट सुशासन स्थापित र अभिवृद्धि गर्नु हो। सार्वजनिक सेवा प्रवाहका माध्यमबाट हुने सेवाले नै सरकारको लोकप्रियताको स्तर निर्धारण गर्छ। सार्वजनिक सेवा प्रवाहको कडी भनेकै निजामती प्रशासन हो।

सङ्घीय शासनव्यवस्था कार्यान्वयन भएसँगै संघ, प्रदेश र स्थानीय तिनै तहमा सेवा प्रवाहका लागि सरकारले प्रशासनिक संयन्त्रको प्रभावकारी व्यवस्था गरेको छ। जुन संयन्त्र निजामती कर्मचारीको संरचना हो। प्रशासनयन्त्रको जनमुखी कार्यशैली, सेवा प्रवाहका लागि सक्रियताले सार्वजनिक सेवाको प्रभावकारिताको निर्धारण गरिरहेको हुन्छ। यसैका आधारमा नै सरकारको प्रभावकारिता वा लोकप्रियताको मापन हुने गर्छ। यसकारण प्रशासनयन्त्र सरकारको लोकप्रियता वा अलोकप्रियताको निर्धारक तत्वका रूपमा रहेको हुन्छ। प्रशासनयन्त्रलाई चुस्त, दुरुस्त, प्रभावकारी, मर्यादित बनाउने हेतुले प्रशासन सुधारका कार्य यसै उद्देश्य प्राप्तिका लागि गरिँदै आइएको छ। जुन सरकारले तिनै

तहमा निरन्तर गर्दै आएको छ।

अहिले सार्वजनिक सेवाप्राति नागरिक पूर्ण रूपमा सन्तुष्ट भने हुन सकेका छैनन् तर पनि तिनै तहमा सरकारका कर्मचारी संयन्त्रले सार्वजनिक सेवा प्रवाहलाई प्रभावकारी बनाउँदै आएको सरकारले दाबी गर्दै आएको छ। निजी क्षेत्र र नागरिक समाजको सक्रिय सहभागिताका लागि प्रवर्द्धनात्मक र नियमनकारी भूमिका निर्वाह गरी योजनाबद्ध विकासको प्रक्रियाद्वारा सुदृढ राज्यको निर्माण गर्नु निजामती प्रशासनको प्रमुख दायित्व हो।

यसै सन्दर्भमा सरकारले भदौ २२ गते २२ औँ निजामती सेवा दिवस भव्य र सभ्य रूपमा मनाउँदै छ। निजामती सेवा दिवसका सन्दर्भमा विविध रचनात्मक कार्य हुँदै आए पनि अन्य समयमा भने कर्मचारीतन्त्रबाट यस्तो कार्यक्रम खासै हुँदैनन्। २०८२ असार ३१ गते संघीय मामिला तथा सामान्य प्रशासनमन्त्रीमा नियुक्त भगवती न्यौपानेले मन्त्रीको पद बहाली गरेसँगै निजामती प्रशासनलाई चुस्त र प्रभावकारी बनाउने प्रयासको थालनी गर्नुभएको छ।

स्थानीय तहमा निमित्त प्रप्रअको अन्त्य

प्रशासनिक संघीयताको आधारस्तम्भ मानिएको स्थानीय तहमा पहिलो पटक पूर्ण जिम्मेवारीसहितको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत पठाइएको छ। पूर्ण जिम्मेवारीसहितको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत स्थानीय तहमा पठाएसँगै अब स्थानीय तहमा सुशासन र सेवा प्रवाह प्रभावकारी हुने अपेक्षा गरिएको छ।

संघीय शासनव्यवस्था सुरु भएदेखि कुनै न कुनै स्थानीय तहमा निमित्त प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत रहँदै आए पनि गत सातादेखि मन्त्रीकै पहलमा स्थानीय तहमा निमित्त प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत रहने प्रवृत्तिको अन्त्य गरिएको हो।

मन्त्री न्यौपानेका अनुसार निजामती सेवा ऐन, २०४९ अनुसार अवकाशको चरणमा रहेका कर्मचारीबाहेक अन्य कर्मचारीलाई मन्त्रालयले पारदर्शिता, कार्यकुशलता र

भौगोलिक क्षेत्रको अनुभव दिलाउने गरी प्रमुख प्रशासकीय अधिकृतका रूपमा खटाएको हो। यसक्रममा दुई वर्षभन्दा बढी मन्त्रालय वा अन्तर्गत कार्यरत, उपत्यकाकेन्द्रित कार्यालयमै सीमित, स्थानीय तहमा काम नगरेका, प्रदेशमा कामकाजका लागि खटिएका तथा फाँजल वा अतिरिक्त समूहमा रहेका कर्मचारीलाई प्राथमिकतामा राखिएको छ।

मन्त्रालयले दरबन्दी अनुसार प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत खटाएको हुँदा यसअघि निमित्त प्रमुख प्रशासकीय अधिकृतलाई दिइएको आर्थिक वा प्रशासनिक जिम्मेवारी स्वतः रद्द भएको छ। अब कुनै पनि गाउँपालिका र नगरपालिकामा निमित्त जोसुकै भए पनि ती कर्मचारीलाई कुनै प्रकारको आर्थिक अधिकार नदिने नीति मन्त्रालयको छ।

“सुशासनको मुख्य औजार कर्मचारी प्रशासन हो, यसलाई निरन्तर सुधार र परिमार्जन गर्नु पर्छ। यो काममा म निरन्तर लागिरहेकी छु। यस क्रममा मैले घोषणा गरेकी थिएँ, स्थानीय तह निमित्त प्रमुख प्रशासकीय अधिकृतका भ्रमा चलाउने प्रवृत्ति अन्त्य गर्छु,” मन्त्री न्यौपानेले भन्नुभयो। अब पूर्ण जिम्मेवारीसहितको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृतको क्षमतालाई सबै स्थानीय तहका जनप्रतिनिधिले भरमद्दुर उपयोग गर्नु पर्छ।

सुशासन कायम हुँदै

संघीय मामिला तथा सामान्य प्रशासन मन्त्रालयले संघ, प्रदेश र स्थानीय तहमा कार्यप्रकृत, कार्यबोभ्र र संविधानप्रदत्त कार्य जिम्मेवारीसँग मेल नखाने गरी एवं दोहोरो पर्ने गरी सञ्गठन तथा व्यवस्थापन सर्वेक्षण (ओएनएम) मापदण्ड निर्माण गर्दै छ। अहिले राष्ट्रिय मापदण्डको अभावमा तीनै तहमा कर्मचारी दरबन्दीमा निरन्तर विस्तार हुँदै गएको ठहर सरकारको छ। साथै मुलुकले धान्न नसक्ने गरी दीर्घकालीन दायित्व सिर्जना हुने तीन तहमा कर्मचारी दरबन्दी बढ्दै जाँदा राज्यको आर्थिक दायित्व बढ्ने भएकाले

त्यसलाई रोक्न सञ्गठन तथा व्यवस्थापन सर्वेक्षणको राष्ट्रिय मापदण्ड निर्माण गर्न लागेको हो। यसले तिनै तहमा सुशासन कायम हुने अपेक्षा गरिएको छ। सरकारले नयाँ सञ्गठन संरचना र दरबन्दी सिर्जना वा मौजुदा संरचनामा परिवर्तन गर्दा निश्चित वस्तुगत मापदण्डका आधारमा गर्ने गरी व्यवस्थित बनाउन सञ्गठन तथा व्यवस्थापन सर्वेक्षणसम्बन्धी राष्ट्रिय मापदण्ड निर्माण गरी राज्यलाई आवश्यकता र औचित्यका आधारमा मात्र कर्मचारी दरबन्दी सिर्जना गर्न लागेको हो।

गुनासो व्यवस्थापन केन्द्र

सरकारले हेलो सरकारमार्फत समग्र पक्षको गुनासो सुनुवाइ गर्दै आए पनि खास गरी निजामती कर्मचारीकै गुनासो सम्बोधन गर्न संघीय मामिला तथा सामान्य प्रशासन मन्त्रालयले गुनासो व्यवस्थापन केन्द्र स्थापना गरेको छ। कर्मचारीको गुनासोलाई सम्भव भएसम्म तत्काल सम्बोधन गर्ने कार्यको थालनी गरेको छ। संघीयता कार्यान्वयनमा सहजीकरण, कर्मचारी व्यवस्थापन, सुशासन प्रवर्धन र स्थानीय तहको सबलीकरण तथा संघ, प्रदेश र स्थानीय तहबिच अन्तरसम्बन्ध र सहयोग गर्न हटलाइन, टेलिफोन, इमेल, सामाजिक सञ्जालमार्फत र व्यक्ति प्रत्यक्ष उपस्थित भई सुशासन र सेवा प्रवाहबारे गुनासो गर्न सक्ने व्यवस्था गरिएको छ। उक्त गुनासोलाई तत्काल समाधान गर्न सकिने गरी उपसचिवको नेतृत्वमा कर्मचारीको डेडिकेटेड टिम परिचालन गरी कर्मचारी प्रशासन र सेवा प्रवाहको गुनासो सङ्कलन गरी समाधान गर्ने काम थालनी भएको छ। गुनासो केन्द्रमा आएका अधिकांश गुनासा सम्बोधन हुँदै आएका छन्।

स्थानीय तहमा स्थलगत सहजीकरण

विसं २०७४ मा पहिलो पटक स्थानीय तहको निर्वाचन भएदेखि नै एक सयदेखि तीन सय वटासम्म स्थानीय तहले समयमा नै गाउँ र नगर सभामा बजेट पेस गर्न सकेका थिएनन्। मन्त्री न्यौपानेको पद

बहाली भएसँगै अहिले स्थानीय तहको स्थलगत निरीक्षण गरी समयमा नै बजेट ल्याउन नसक्ने स्थानीय तहको स्थलगत सहजीकरण गरी बजेट नल्याउने स्थानीय तहलाई बजेट ल्याउन निश्चित समयसीमा तोक्न बाध्य पारिएको छ। यसले स्थानीय तहमा लामो समयदेखि कायम रहँदै आएको बेथितिको अन्त्य भई स्थानीय तहमा सुशासन कायम भएको छ। त्यस्तै चालु आर्थिक वर्ष २०८२/८३ देखि स्थानीय शासन कार्यसम्पादन मूल्याङ्कन प्रणालीको विकास गरी कार्यान्वयन गरिएको छ। यसले स्थानीय तहमा असल अभ्यास कायम भई सुशासन स्थापित हुने अपेक्षा मन्त्रालयको छ।

स्थानीय तहमा सुशासन कायम गरिँदै

संविधानमा प्रदेशका लागि संघीय सरकारले र स्थानीय तहका लागि आवश्यक कानुन प्रदेश लोक सेवा आयोगले बनाउने भन्ने उल्लेख गरिएको छ। कतिथ कानुन भने स्थानीय तह आफैँले बनाउन सक्ने व्यवस्था छ। स्थानीय तहका जनप्रतिनिधिको सेवा सुविधा, कर सङ्कलनका लागि मापदण्डलगायतका कानुन प्रदेश सरकारले बनाए पनि संविधानको एकल साभ्ना अनुसूचीमा उल्लेख भएका कानुन भने अर्भ बन्न सकेका छैनन्। सरकारले स्थानीय तहमा विधिको शासन कायम गर्न भन्दै ६२ वटा नमुना कानुन निर्माण गरी स्थानीय तहलाई पठाइएको छ। अहिले अधिकांश स्थानीय तहले सोही कानुन कार्यान्वयन गर्दै आएका छन्। संविधानका अनुसूचीसँग बाँधिएका कतिपय कार्य विस्तृतीकरण परिमार्जन गरी कार्यान्वयन गर्न सकेको छैन।

अब सरकारले प्रशासनिक सङ्घीयतालाई प्रभावकारी कार्यान्वयन गर्न छिटोभन्दा छिटो संघीय निजामती सेवा ऐन जारी गर्नु पर्छ। सबै प्रदेश सरकारले यसअगाडि बनाएको प्रदेश निजामती सेवालाई समयसापेक्ष रूपमा परिमार्जन गरी कार्यान्वयन गर्नु पर्छ। प्रदेश र स्थानीय तहमा आवश्यकताका आधारमा कर्मचारी पूर्ति गरी सेवा प्रवाह र सुशासन कायम गर्नु पर्छ।

• सञ्जीव कार्की

देश बनाउने विषय एक व्यक्तिको लहड, एउटा पार्टीको योजना वा विशेष संस्थाको परियोजना होइन। सामूहिक चेतना, जिम्मेवारी र आकांक्षाको समुच्चयबाट देश बन्छ। जब हामी सोध्यौँ, ‘देश कसले बनाउँछ?’ यसको उत्तर सजिलो छैन तर स्पष्ट छ। देश सबैले बनाउँछन्। देश निर्माणमा प्रत्येक देशवासीको भूमिका हुन्छ चाहे त्यो स्वदेशमा होस् वा विदेशमा। जसरी एउटा कर्तव्यशील नागरिक देश बनाउन प्रत्यक्ष/परोक्ष रूपमा सहभागी हुन्छ त्यसरी नै देश बिथोल्न र बिगार्न एउटा कर्तव्यहीन नागरिकको गैरजिम्मेवारपन सहयोगी बनिदिन्छ। देश समृद्ध बनाउने र बिगार्ने हात आम मानिसकै हुन्छ। आम नागरिकको निष्ठा र समर्पणसहितको सहभागिता बिना देश बन्दैन।

दल, विचार, संगठन र प्रतिनिधित्व

राजनीतिक दलले सत्ता मात्र होइन, मुलुकको विचारधारात्मक मार्गचित्र कोर्छन्। उनीहरूको आदर्श, अनुशासन र कार्यशैलीले लोकतन्त्रको स्तर मापन हुन्छ। जब दलहरू विचारभन्दा माथि व्यक्ति पूजामा फस्छन्, तब मुलुक पतनतिर जान्छ। देश बनाउन दलहरूले प्रतिस्पर्धा मात्र होइन, सहकार्य र नीति-केन्द्रित संस्कृति पनि ल्याउनु पर्छ। लोकतान्त्रिक आचरण प्रदर्शन गरेर बलियो पद्धति बसाल्नु पर्छ।

समुन्नत नेपालको परिकल्पना

कानुन, शासन र नीति निर्माणकर्ता

कुनै पनि देशमा सरकार होइन, शासन प्रणाली महत्वपूर्ण हुन्छ। सरकार, संसद्, अदालत, सुरक्षा निकाय र सार्वजनिक संस्थान देश बनाउने मूल आधार हुन्। तिनीहरूको नीति, योजना, व्यवहार र निर्णयले देशको दिशा निर्धारण गर्छ। जब यी निकाय जनताको भलाइभन्दा निजी स्वार्थमा रमाउँछन्, देश गम्भीर सङ्कटमा जान्छ। यी संरचनाको पारदर्शिता, जवाफदेहिता र जनताप्रतिको उत्तरदायित्व देश बनाउने मूल सर्त हो। आममान्छे सरकारलाई देश ठान्छन्। सरकार त देशको एउटा साधन/हतियार मात्र हो, समग्र देश होइन। संसद्, अदालत, प्रशासन, सुरक्षा निकाय, सार्वजनिक संस्थान यी यावत अङ्ग र संयन्त्र देश चलाउने पाङ्गा हुन्, आत्मा होइनन्।

देश कसरी समुन्नत बन्छन्

अमेरिकाले १७७६ मा स्वतन्त्रताको घोषणापछि औद्योगिक क्रान्तिको फाइदा लियो। नयाँ प्रविधि र नवप्रवर्तनमा अग्रसरता देखायो, आप्रवासनमार्फत विविध जनशक्ति भित्र्यायो। यथोचित परिकलनको वातावरण सिर्जना गर्‍यो। सैन्यशक्ति र अन्तर्राष्ट्रिय राजनीतिमा सक्रिय भूमिका निर्वाह गर्‍यो। दोस्रो विश्वयुद्धपछि त आर्थिक, वैज्ञानिक र सांस्कृतिक सुपरपावर बनेर बसेको छ। जापान दोस्रो विश्वयुद्धमा पराजयपछि पूर्ण पुनर्निर्माणमा लाग्यो पश्चिमी प्रविधि र व्यवस्थापन शैली ग्रहण गर्‍यो, शिक्षा र अनुशासनमा उच्च प्राथमिकता दियो। निर्यातमुखी औद्योगिकीकरण (कार,

इलेक्ट्रोनिक्स) मा विशेष जोड दियो। परिणाम: सानो भूभाग र स्रोत भए पनि विश्वकै तेस्रो ठुलो अर्थतन्त्रका रूपमा रहेको छ।

जर्मनी विश्वयुद्धको विनाशपछि पुनर्निर्माणमा लाग्यो र सामाजिक बजार अर्थतन्त्रको नीति लियो। उच्च गुणस्तरको इन्जिनियरिङ र निर्माणको देश बनायो। युरोपेली सङ्घमा नेतृत्वदायी भूमिका खेल्यो। परिणाम युरोपको आर्थिक इञ्जिन, विश्वकै प्रमुख निर्यातकर्ता देश बन्यो। सिङ्गापुर १९६५ मा स्वतन्त्र भएपछि स्रोतविहीन सानो टापु व्यापार, बैङ्किङ र पोर्ट सेवामा केन्द्रित विकास गरेर स्वच्छ शासन र कम भ्रष्टाचार गर्ने देशको रूपमा विख्यात छ। मानव पुँजीमा लगानी (शिक्षा, स्वास्थ्य) को कारण उदाहरणयोग्य छ। एसियाली टाइगर-उच्च जीवनस्तर र विश्व व्यापार केन्द्रको रूपमा रहेको छ। चीन १९७८ पछि देड सियाओपिङको सुधार नीतिको कारण विश्वमा नं. एक अर्थतन्त्र बन्ने क्रममा छ। बजारमुखी सुधार तर राज्यको मार्गदर्शन, ठुलो श्रमशक्ति र कम लागत उत्पादन, आधारभूत पूर्वाधारमा ठुलो लगानी जसको कारण विश्वकै दोस्रो ठुलो अर्थतन्त्र, विनिर्माणको केन्द्रमा दिएको छ।

शासन व्यवस्था जति सशक्त, उत्तरदायी र पारदर्शी हुन्छ, देश त्यति नै समुन्नत बन्छ। जब प्रत्येक नागरिकले आफैँलाई देशको अभिन्न हिस्सा ठान्छ र सुयत्न गर्छ अनि मात्र समुन्नत देश बन्छ। शासन प्रणालीसँग अभ्यस्त बन्दै देश सञ्चालनार्थ सहभागिता जनाउँछ।

नागरिक समाज र विवेक

सञ्चार माध्यम, मानव अधिकार संस्था, श्रमिक संघ, महिला तथा जनजातीय सङ्गठन, साना ठुला सहकारी यी सबैले देशलाई नैतिक र सामाजिक आधार दिन्छन्। संस्था मौन रहन्छन् या शक्तिसँग मिल्छन्, देश कमजोर बन्छ। देश बनाउने काम केवल शक्ति चलाउनेको होइन, शक्ति नियमन गर्नेहरूको पनि हो। संघ-संस्था, सहकारी, श्रमिक सङ्गठन, महिला समूह, युवाका क्लब यी सबै समाजका अङ्ग हुन्। जब यी अङ्ग सचेत, सङ्गठित र समर्पित हुन्छन्, देशले सामाजिक पुँजी र सुदृढ आधार पाउँछ। यी संस्थाले शासनलाई खबरदारी मात्र होइन, सामाजिक र नैतिक मूल्यको जग पनि तयार पार्छन्।

शिक्षक, कलाकार, बुद्धिजीवी, सञ्चारकर्मी शिक्षकले पुस्ता बनाउँछन्। शिक्षकको हातबाट जस्तो पुस्ता तयार हुन्छ, त्यसमा देशको भविष्य, अनुशासन र संस्कृति निर्भर हुन्छ। पुस्ता बनेपछि मात्रै देश बलियो बन्छ। एउटा शिक्षकको प्रतिबद्धता, सच्चरित्रता र दृष्टिकोण नै देशको दीर्घकालीन भविष्य हो। शिक्षकले रोपेको मूल्य र चेतनाको बिउबाट लग्ने फल पुस्तौँले भोन्छ। विद्यालय, विश्वविद्यालय, कला र साहित्यका क्षेत्रले चेतना र विचार निर्माण गर्छन्। लेखकले सोच बनाउँछन्, कलाकारले समयको आत्मा बोल्छन्। देश तब बनिन्छ, जब शिक्षा प्रणाली समान, सुलभ र मूल्य-आधारित हुन्छ। जब कलाले सत्य बोल्न छोड्छ, देशको आत्मा मर्छ। देश बनाउन सत्यको पक्षमा कलम र चित्र बन्न जरुरी छ।

बुद्धिजीवी, लेखक, कलाकारले देश बनाउँछन् बुद्धिजीवीले बुद्धि लगाएर देश निर्माणका पक्षमा बहस पैरवी गर्छन्। देश केवल भौतिक संरचनाले बन्ने होइन, ज्ञान उत्पादन त्यसको समुचित वितरण, चेतना, भाव र संस्कृतिबाट पनि बन्छ। लेखक विचार लेख्छन्, कलाकारले समयको चित्र कोर्छन् र सञ्चारकर्मीले सत्य बोल्छन् देश चेतनशील बन्छ र देश बन्छ।

श्रमिक, किसान र व्यवसायी

देश उत्पादनबाट बन्छ, उपभोगबाट होइन। किसानले अन्न उब्जाउँछन्, श्रमिकले घर र बाटो बनाउँछन्, व्यापारीले अर्थतन्त्र चलाउँछन्। जब श्रमको मूल्य दिइँदैन, किसान आत्महत्या गर्छन् र व्यापारी कर छल्छन्, देशको मेरुदण्ड भाँचिन्छ। श्रम, सिप र उत्पादनको सम्मान र सुरक्षाले मात्र देश अघि बढ्छ। किसानले माटोलाई सुनमा परिणत गर्छन्। श्रमिकले सडक, भवन, पुल, बाँध मात्र बनाउँदैनन् देशको मेरुदण्ड निर्माण गर्छन्। जबसम्म तिनका पसिना र श्रमको सम्मान हुँदैन, देशले आत्मसम्मान पाउँदैन र देश बन्दैन।

युवा र महिलाको भूमिका

युवा परिवर्तनका संवाहक हुन्। उनीहरूका आवाज, आक्रोश र आकांक्षा देशको भविष्य हो। महिला घरभित्र र बाहिर दुवै भूमिकामा राष्ट्रनिर्माता हुन्। तिनीहरूलाई हिसा, विभेद वा बेरोजगारीबाट जोगाउन सकिन्न, तब मुलुक स्थायित्व र समृद्धिको सपना देख्न सक्दैन।

दलित देश निर्माता

कन्काई माई महोत्सव: आस्थाको धरोहर, सभ्यताको जीवनधारा

• केशव भट्टराई

इलामका हरियाली डाँडापाखामा उदृगम भई भापाको समथर भूमिमा जीवनदायिनी बनेर बग्ने नदी हो- कन्काई । यसलाई लाखौँ मानिसले आस्थाको धरोहरका रूपमा आत्मसात् गरेका छन्। कन्काई केवल जलप्रवाह होइन, यो प्राणी र वनस्पतिहरूको जीवनदायिनी शक्ति हो। प्रकृतिप्रेमीहरूका लागि पूजा र ध्यानको केन्द्र हो। कृषकहरूले रोपेका बीउलाई सुनौलो बालाको रूप दिने अमृतमय जल हो। श्रद्धालुहरूका लागि मनोकामना पूरा गरिदिने विश्वासको स्तम्भ पनि हो।

सनातनी परम्परामा कन्काईको जल जीवन रहँदासम्म मात्र होइन, मृत्युपश्चात् पनि आत्मालाई मोक्षतर्फ उन्मुख गराउने पवित्र मार्ग मानिन्छ। शक्यात्रा, श्राद्ध र संस्कारमा यसको महत्वपूर्ण स्थान छ। यसरी कन्काई नदी जीवित र मृत दुवैको यात्रामा समान रूपमा संलग्न रहने दुर्लभ आस्था प्रतीक पनि हो ।

वर्षौँ अधिदेखि हाम्रा पूर्वजहरूले अवलम्बन गर्दै आएको कन्काई सभ्यता आज पनि उत्तिकै महत्वपूर्ण रहिआएको छ। खेतमा

सुनौलो धान उमानै, गाउँमा पानी पुर्याउने, मेलापातमा भक्तजनलाई एकै ठाउँमा भेला गराउने, संस्कारमा पवित्रता दिने- यी सबै काममा कन्काईको अविच्छिन्न योगदान रहिआएको छ। सभ्यताको यही निरन्तरतालाई हामीले आज पनि सजाएर दैनन्दिन जीवन अधि बढाइरहेका छौँ।

सनातनी सभ्यताको प्रज्वलित दियो बोकेर सदियौँदेखि सागरतर्फ बगिरहेको कन्काई नदीले नेपाल मात्र नभई पूर्वोत्तर भारत र भुटानसम्मलाई समेत जोड्दै आएको छ। यसको किनार केवल भापा र इलामको सौन्दर्य नभई संस्कृतिको समिश्रण, सहअस्तित्वको सन्देश र साभ्ना आस्थाको

केन्द्र बनेको छ। कन्काई नदीलाई हामी केवल पानीको धारा देख्दैनौँ, आफ्नो कला, संस्कृति, परम्परा, सभ्यता, आस्था र विश्वासको पुञ्जभित्र मातास्वरूपा भगवतीको प्रतिविम्ब देख्दछौँ ।

यसै पृष्ठभूमिमा, कोशी प्रदेश सरकारले घोषणा गरेको पर्यटन वर्ष २०८२ सँगै कन्काई नदी विशेष चर्चामा छ। धार्मिक पर्यटन प्रवर्द्धन गर्ने लक्ष्यसहित प्रदेश सरकारले “कोशी पर्यटन धार्मिक माई महोत्सव-२०८२” आयोजना गर्ने तयारी गरेको छ। आगामी मङ्सिरमा हुने यो महोत्सवको स्थानीय संयोजनमा परोपकारी संस्था “राधिका फाउन्डेसन” ले जिम्मेवारी

ग्रहण गरेको छ ।

यो महोत्सवले पूर्वी नेपालका विविध जाति, भाषा र संस्कृतिलाई एकत्रित गर्नेछ। यसले छिमेकी मुलुक भारत र भुटानमा रहेका ओमकार परिवारका अनुयायीहरूलाई नेपालमा स्वागत गर्नेछ। “अतिथि देवो भव” भन्ने सनातनी मूलमन्त्रलाई सजाउँदै यो महोत्सवले नेपाली कला, संस्कृति, सभ्यता, विविधता, एकता, आपसी भाइचारा र सदभावलाई अन्तर्राष्ट्रिय मञ्चमा चिनाउनेछ। धर्म, संस्कृति र प्राचीन सनातनी सभ्यताका विद्वान-विदुषीहरूले यहाँ सद्बचन, प्रवचन र सत्कार्यको सन्देश प्रवाह गर्नेछन्। यस महोत्सवले कन्काई तटीय क्षेत्र र आसपासको व्यापारलाई प्रवर्द्धन गर्नेछ, आन्तरिक तथा बाह्य पर्यटनलाई सशक्त बनाउनेछ, अनि समाजमा धार्मिक सहिष्णुता र सांस्कृतिक चेतनाको जागरण ल्याउनेछ। बहुआयामिक र दुरगामी महत्व बोकेको यो महोत्सव केवल एक पर्व मात्र नभई, पूर्वी नेपालको गौरवलाई विश्व समुदायसम्म पुर्याउने एउटा ऐतिहासिक अवसर बन्नेछ।

आयोजक राधिका फाउन्डेसनले लामो

समयदेखि विकट भूगोलका विपन्न बालबालिकालाई संस्कारसहितको शिक्षा प्रदान गर्दै आएको छ। भागवत मञ्जरी राधिका दासीको नेतृत्वमा अधि बढिरहेको यो अभियानले अहिले धार्मिक पर्यटन प्रवर्द्धनलाई समेत प्राथमिकतामा राख्दै कोशी पर्यटन धार्मिक माई महोत्सवलाई आकार दिँदैछ। शिक्षादान र समाजसेवामा सक्रिय यस संस्थाको नेतृत्वमा महोत्सव आयोजना हुनु आफैँमा गर्वको विषय हो। प्रदेश सरकारसंगको सहकार्यमा हुन गइरहेको यो महोत्सवमाफत कन्काई नदी किनारबाट हामी यो सन्देश प्रवाह गर्न सक्छौँ - आफ्नो सभ्यतालाई सम्भन्नुहोस्, संस्कृति जोगाउनुहोस् र प्रकृतिलाई संरक्षण गर्नुहोस्। सभ्यताको जीवनरेखा बनेको यो नदीलाई सुरक्षित राख्नु भनेको हाम्रो संस्कार, संस्कृतिको उन्यालो र सनातनी जीवनशैलीलाई सुरक्षित राख्नु हो। कन्काई नदी केवल प्राकृतिक सम्पदा होइन, यो आस्था, सभ्यता र संस्कृतिको साभ्ना धरोहर हो। यसको सुसंरक्षण गर्दै धार्मिक पर्यटन र सांस्कृतिक चेतनाको माध्यमबाट विश्वव्यापी बनाउन सक्नु हाम्रो कर्तव्य हो। कन्काईलाई बचाऔँ, सभ्यतालाई बचाऔँ।

फाल्गुनन्द-सुकिलुम्बा विमानस्थल: तीन महिनादेखि उडान बन्द

भापा,भदौ २२ । इलाम जिल्लाको पर्यटन र अर्थतन्त्रसँग प्रत्यक्ष जोडिएको इलामको फाल्गुनन्द-सुकिलुम्बा विमानस्थल सुनसान बनेको छ । आर्थिक वर्ष २०८१/८२ मा ३२ उडान भरेको यो विमानस्थल अहिले उडानको पर्खाइमा छ । इलाम नगरपालिका-९ स्थित यो विमानस्थलमा उडान नियमित रूपमा गर्न जिल्लावासीले माग गरेका छन् । यस विमानस्थलबाट गत जेठयता कुनै पनि उडान हुन सकेको छैन । सुरुआतमा तारा एयरको जहाजले बुधबार र शनिबार गरी सातामा दुई पटक उडान भरेको थियो । नगरपालिकाले इलामबाट काठमाडौँ फर्कँदा

जहाजको सिट खाली भए त्यसको भाडा पुर्ताल गर्ने सम्झौता गरेको थियो । सो सम्झौता सकिएपछि पुनः नगरपालिकाले नेपाल एयरलाइन्ससँग सम्झौता गरी २०७९ साल माघ १ गतेदेखि सोही तालिकामा इलाम-काठमाडौँ उडान गरेको थियो । तर त्यसपछिका वर्षमा नगरपालिकाले कुनै एयरलाइन्ससँग सम्झौता नगरेको प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत गणेशकुमार खड्काले बताए । “पहिला केही वर्ष नगरपालिकाले केही रकम व्यहोर्नेगरी तारा एयर र नेपाल एयलायन्ससँग सम्झौता गरी उडान हुँदै आएको रहेछ”, प्रमुख प्रशासकीय अधिकृत खड्काले भने, “अहिले त्यस्तो कुनै सम्झौता छैन, हामीले कुनै दायित्व व्यहोर्नुपर्ने छैन ।” नगरपालिकासँगको सम्झौता सकिएपछि पनि नेपाल एयरलाइन्सले सातामा शनिबार एक दिन उडान भर्दै आएको थियो । तर

एयरलाइन्सले मौसमका कारण २०८२ जेठ १४ गतेदेखि उडान भर्न नसकेको विमानस्थल इलामका स्टेसन इन्चार्ज दिनेश सुन्दासले बताए । तीन महिनायता सो विमानस्थल सुनसान बनेको छ ।

इलाम नगरपालिका-९ का वडाध्यक्ष गोपाल चौहानले विमानस्थल नियमित सञ्चालन गर्नुपर्नेमा आफूहरू लागिपरेको बताए । “नगर कार्यपालिकाको बैठकमा पटकपटक कुरा उठाएर विमानस्थल सञ्चालनका लागि पहल भइरहेको छ”, उनले भने, “तर कहिले विमान बिग्रिएको त कहिले मौसमको कारण देखाउँदै विमानस्थल नियमित सञ्चालनको दीर्घकालीन समाधान हुन सकिरहेको छैन ।”

तीन सय २८ रोपनी क्षेत्रमा निर्माण भएको विमानस्थलका लागि २०५८ सालमा प्रक्रिया सुरु भएको थियो । विमानस्थलको ६ सय ७० मिटर लम्बाइ र २० मिटर चौडाइको धावनमार्ग कालोपत्रे भएको छ । तर स्थायी टर्मिनल भवन, पक्की पहुँचमार्ग, सुरक्षित तारबारलगायत संरचना अबैँ अघुर्दै छन् ।

सम्बन्त...
राजनीतिज्ञ आहुँतिले भने भैं दलित चालक समुदाय हो । दलित समुदायको वैज्ञानिक, प्राविधिक, आविष्कारक, श्रमिक, कलाकार, सेवक र श्रम क्षेत्रको मेरुदण्ड हो । देशको असली निर्माता दलित समुदाय हो । जुन समुदायले अपमान बहिष्करण र पीडा खपेर पनि राष्ट्रनिर्माणमा निरन्तर पसिना, श्रम, आँसु, रगत र जीवन लगानी गरेको छ । दलित समुदायले परम्परागत रूपमा गरेको पेसा र श्रमको सामाजिक र भौतिक मूल्य समायोजन गर्नेबित्तिकै देश भन्नु गजबसँग बन्छ ।

हरेक नागरिक निर्माता देश बनाउने काम कुनै एक शासक,

पार्टी वा वर्गको मात्रै काम होइन । हरेक नागरिकले आफ्नो ठाउँबाट देश बनाउने जिम्मा लिएमा मात्र देश बन्छ । राष्ट्रको मुहार फेरिन्छ । विकासले बाटो पक्रन्छ । ट्राफिक नियम पालना गर्ने चालकले देश बनाउँछ । चालकलाई मार्गदर्शन गर्ने ट्राफिकले देश बनाउँछ । विद्यालय नछोड्ने बालकले देश बनाउँछ । आफूले भोट दिँदा जिम्मेवार नेताको छनोट गर्ने मतदाताले देश बनाउँछ । अन्त्यमा देश बनाउने सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण स्टेकहोल्डर एउटा व्यक्ति नै हो । त्यो व्यक्ति को हो ? म, तपाईं, हामी सबै ।

जथाभावी फोहोर नगर्ने एक सचेत नागरिक । भोट बेच्ने होइन, सोचेर दिने मतदाता । काममा बेइमानी नगर्ने

कर्मचारी । चोखो हिसाब राख्ने पसले । अनावश्यक रिस राग नपालेको ग्राहक । सडकमा कानुन पालन गर्ने चालक । चुपचाप गलत सहन नपर्ने विद्यार्थी आदि देश बनाउने सिक्नो प्रक्रिया, अन्ततः एउटा व्यक्तिको नैतिक चेतना, नागरिक विवेक र अनुशासनमा आएर ठोकिन्छ । देश बनाउने काम हामीबाट सुरु हुन्छ, हामीबाट फैलन्छ । आफ्नो कर्तव्यमा दत्तचित्त भएर जो लागेको छ, त्यो देशको असली निर्माता हो ।

गाउँको एक जना किसान, सहरको एउटा मजदुर, भिडभाडमा गुर्जिँदै गरेको एक विद्यार्थी, सडक सफा गरिरहेकी महिला, बाउसे गरिरहेको पुरुष, औषधी गरिरहेको स्वास्थ्यकर्मी, हिमाल चढिरहेको शेरपा

यी सबै व्यक्ति देशका गहना हुन् । देश तब बन्छ, जब मान्छेले आफ्नो जिम्मेवारी बुझ्छन्, विवेकले काम गर्छन् र परिवर्तनका लागि आफूबाट थालनी गर्छन् । देश निर्माता पृथ्वीनारायण शाह पनि हुन् । विश्व नयाँ र अमरसिंह थापा, योगमाया हुँदै वर्तमानमा हामी पनि हौं ।

निकर्ष

देश बनाउने काम शासन, प्रणाली, संस्था, आन्दोलन वा योजना मात्रै होइन । त्यो काम सबैको हो, सबैभन्दा पहिला एउटा व्यक्तिको हो । जब सबैले आफ्नो ठाउँबाट सही काम गर्छन् । त्यो शिक्षक होस्, किसान होस्, या सर्वसाधारण नागरिक देश आफैँ बन्न थाल्छ । देश बनाउने कुरा

सधैँ ‘उनीहरूले के गरे ?’ उनीहरूले जिम्मा पाएका हुन् भनेमा सीमित हुँदैन । ‘मैले के गरें ?’ भन्ने आत्मबोध र आत्मसमीक्षा हो देश बनाउने विचार । देश निर्माण कुनै विशेष समयको परियोजना होइन, यो निरन्तर चलि रहने एउटा साभ्ना यात्रा हो ।

जब सबै नेपालीले आफूभित्र देश देख्न थाल्छन्, तब मात्र देश सीँच्चकै बन्न थाल्छ । आजसम्म देश जुन रूपमा र जसरी बन्नु पर्यो, त्यसरी बन्न नसकेको मूल कारण व्यक्ति-व्यक्ति, समाज, समुदाय, संघ, संस्था र शासकीय संरचनामा पुगेर पनि कर्तव्य निर्वाह गर्न चुकेकोले हो । स्पस्ट नीति, सही नेतृत्व र जनताको सहभागितामा मात्र देश विकसित, समृद्ध र सभ्य बन्छ ।

चुली सुदूरपूर्व हिमाल आरोहरणका लागि खुला

भापा(प्रस) । सरकारले चुलु सुदूरपूर्व (चुली) हिमाल आरोहरणका लागि खुला गरेको छ । दामोदर हिमशृङ्खलाअन्तर्गत पर्ने सो हिमाल आरोहणका लागि खुला गरिएको सूचना नेपाल राजपत्रमा प्रकाशित गरिएको छ । सो हिमालको कुल उचाइ छ हजार ३८ मिटर रहेको छ ।

सो हिमाल आरोहणका लागि जोमसोम, कागबेनी, भाकॉर्ट, मुक्तिनाथ, थोराङला, लेडर हुँदै आधार शिविरतर्फ जान सकिनेछ । यस्तै, चामे, सिपाङ, हुम्डे, मनाङ लेडर हुँदै आधार शिविरसम्म पुग्न सकिनेछ । अन्नपूर्ण संरक्षण क्षेत्रभित्र पर्ने सो हिमाल गण्डकी प्रदेशको मनाङ जिल्लामा अवस्थित छ । डिस्‍याड गाउँपालिका-५ र नापाँभूमि गाउँपालिका-३ मा रहेको हिमालचुली पर्वतारोहणका लागि खुला गरिएको छ ।

चुलु सुदूरपूर्वको नामले परिचित सो हिमालको आरोहणमा प्रायः गरेर ‘अन्नपूर्ण सर्किट ट्रेकसँग जोडिन्छ । चुलु पूर्व हिमाल मनाङ उपत्यकाभन्दा माथि रहेको छ । जहाँ अन्नपूर्ण दोस्रो, अन्नपूर्ण तेस्रो र अन्नपूर्ण चौथो, गङ्गापूर्णा, हिमनदी, धवलागिरि, तिलिचो र मनास्लुको मनमोहक दृश्यहरूसमेत हेर्न सकिन्छ । नेपाल पर्वतारोहण संघले सो हिमाल आरोहणका लागि व्यवस्थापन गर्दै आएको छ ।

संस्कृति पर्यटन तथा नागरिक उड्डयन मन्त्रालयले यही भदौ १२ गते रापजत्रमा सूचना प्रकाशित गरी चुलु सुदूरपूर्व हिमाल आरोहणका लागि अनुमति दिइएको जनाएको छ । आरोहीहरूका अनुसार चुलु सुदूरपूर्व चुचुरोलाई नेपालका अन्य चुचुराका तुलनामा सजिलो मानिन्छ ।

सुर्ती करमा नेपालको सुस्त गति : डब्ल्यूएचओको लक्ष्यबाट टाढा

यो आँकडा स्वास्थ्य नीतिको लागि घातक भएको जस्वास्थ्यविद्हरू बताउँछन् । यतिमात्रै होइन, सुर्तीजन्य पदार्थ उत्पादक कम्पनीलाई कर तिरेको

२०६१ तथा निर्देशिका, २०७४ अनुसार गैरकानुनी कार्य हो । यो कदमले सरकारकै नियन्त्रण अभियानलाई कमजोर बनाएको देखिन्छ ।

आधारमा सरकारले पुरस्कृत गर्ने जस्तो विवादास्पद अन्धास गर्दै आएको छ । जुन सुर्तीजन्य पदार्थ नियन्त्रणसम्बन्धी मौजुदा ऐन,

सुर्तीजन्य पदार्थ नियन्त्रण गर्न राजस्व सङ्कलनमा भर पर्न नहुने केन्द्रका निर्देशक पाण्डे सुनाउँछन् । जनस्वास्थ्यलाई प्राथमिकतामा

राखी सुर्तीमाथि उच्च र रणनीतिक कर नीति कार्यान्वय गर्न उद्योगको भ्रमपूर्ण प्रचारलाई रोक्न, सरकारी गल्लीहरू सच्याउन र स्थानीय निकायलाई सक्रिय बनाउन अनिवार्य भएको उनी बताउँछन् । ‘यसबाट मात्रै दीर्घरूपमा सुर्तीको उपभोग घटाउन सकिन्छ र नागरिकको स्वास्थ्य अधिकार सुनिश्चित गर्न सकिन्छ,’ उनले भने ।

अनुसन्धान प्रतिष्ठानका अनुसन्धानकर्ता डाक्टर जयकुमार गुरुङले हरेक वर्षको बजेट भाषणमा सुर्तीजन्य पदार्थलाई मदिरासँगै एकसाथ उल्लेख गरिनु र कुन सुर्तीजन्य पदार्थमा कति कर समायोजन गरियो भन्ने स्पष्ट विवरण नदिनु अर्को समस्या भएको बताए ।

सुपर कार्डिनेटिक

एक्सप्रेस कुरियर

राष्ट्रिय तथा अन्तर्राष्ट्रिय चिटि, पत्र, पार्सल

पठाउन परे हामिलाई सम्भन्नुहोस् ।

बिगत ३ दशकदेखी अनुभवी तथा विश्वासिलो एकमात्र कुरियर

सम्पर्कः

फोनः ०१३-५४०८७७८

मोः ९८५१६७७३५५

बितामोड (सिटि सेन्टर), भापा.

अदुवा खोला छेउ

वर्गीकृत विज्ञापन संकलन केन्द्रहरू :

चन्द्रगढी, मद्रपुर	दमक	मेचीनगर	उर्लाबारी	इलाम, मंगलबारे	कार्करिम्टा	भापा बजार
लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८७०९	विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८९७९२४६२९	चारआली : ९८४२७०३०९३ गोबिन्द धिमिरे : ९८९५१०९५०	रूपेन्द्र शेर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिष्टिम आर्इ: ०२९-५२५६९८	रणवीर लिम्बू ९८९६९८४७५७	फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४	बरत राजवंशी ९८९७०४९००९

आजको राशिफल

भनेको कुराको विपरीत अर्थ लाग्नसक्छ ।

स्वास्थ्यमा गडबडी भई कामकाजमा असर

भगवानको आशीर्वादले भने काम बल्नसक्छ । लगनशीलताले विभिन्न अवसर दिलाउनेछ ।

रमाइलो यात्रा गर्ने अवसर प्राप्त हुनेछ । आकर्षक धन लाभ हुनेछ ।

मिहिनेल गर्दा अधिक प्रगति हुनेछ । तर अरुको भलाइका लागि दौडधुप गर्नु पर्नेछ ।

दैनिक कामहरू सन्तोषजनक ढंगले सम्पन्न हुनेछन् ।

आज सामाजिक तथा धार्मिक कार्यमा रूचि बढ्नेछ । नयाँ वस्त्र एवं अलङ्कारको प्राप्ति

सामान हराउने वा चोरी हुने सम्भावना छ ।

शैनीकी काममा चुनौतीको सामना गर्नुपर्ने । कतिपय राम्रा अवसरहरू प्राप्त हुनेछन् ।

आज नयाँ र शुभ समाचार सुन्न पाइएला । मनमा हर्ष, उमङ्ग र उत्साह छान्नेछ ।

आज सुन्दर पहिरनले व्यक्तित्वमा निखारता ल्याउनेछ । जोशजागर र हिम्मत पनि

कला र गस्को प्रभाव बढ्नेछ । वैदेशिक कार्य पनि अधि बढ्नेछ ।

सामाजिक क्षेत्रमा सफलता मिल्नेछ । गरेका कामबाट छेरैलाई फाइदा पुग्न सक्छ ।